

rúgta azt az alkalmazottját, aki Szegeden tárgyalt, mert kiderült róla, hogy lefeküdt a szegedi bolt vezetőjével. Apósom nem hülye ember, egyből kiszámolta, melyik éjszakán történt az ominózus kufircolás, s ez csak olaj volt a tűzre. Mindennek ellenére nagyvonalúak voltak, fölajánlották, hogy tünjek el, nem lesz baj, segítenek kimászni a szarból, elvégre örökre összekötnek a gyerekek, én azonban a részemet követeltem a vagyontól. Durván kiabáltam, fenyegetőztem. Eljátszottam az utolsó esélyem. Mert nem történt csoda. Perre mentünk, kilátásom sem volt. Többmillió adóssággal a hátamon próbáltam föltételeket szabni. Nem ment. Apósom a szárnyai alá vette a családom. Gyerekeimet, feleségemet Egerbe vitte, a házunkat tehermentesítette, majd eladta, a bevételből jóváírta a boltot üzemeltető betéti társaságom irányában fennálló tartozásait, rendezte a lízinget, az autóhiteleimet és a vállalkozói hiteleimet. Ugyanakkor fölvásárolta az uzsorásoktól az adósságaimat, és egy este megjelent anyámnál (oda költöztem ezúttal is) két ipse, hogy a szart is kiverjék belőlem. Kiverték, aztán bizalmasan elárulták, hogy hetente így tesznek majd, egészen addig a távoli jövőendőbe vesző napig, amelyiken kiegyen-

lítem a saram – vagy, ami valószínűbb, mindaddig, amíg föl nem húzom magam egy fára...

...nem tudom már, mit higgyek. Álomban egy áttetsző alak hajolt fölém, és tanulmányozta a szemhéjamat feszítő mozgást (Rapid Eye Movement). A mobilomat folyton keresgélnem kell, a székek arrébb csúsznak, az ablak bezáródik, a gázláng kigyullad és elalszik. Nem vagyok egyedül, ki merem mondani. És nem félek mégsem. Valami vagy valaki él, létezik itt rajtam kívül, talán irányít is, hiszen érzem, csatornák nyílnak bennem, amelyekben csörgedezik az életem, a történeteim, sztorijaim, elfeledett, átértékelt gondolataim, tetteim, érzéseim, s végül kibuggyannak, tócsába gyűlnek, én bele-belepiszkálok ebbe a pocsolába, rezdül a tükre, sebeket karcok a sima, áttetsző felületre. Érzem, közben őszintére formálódnak bennem a szavak, mondatok. Nem rejtőzködöm. És nem saját erőmből teszem, valaki irányít. Kimegyek a tavaszba, leülök a tó partjára. Ócéának látom. Fölötöm Stanislaw Lem könyvét, a Solarist. Olvasok, a végéhez közelítek. Olvasok, az utolsó mondatához érkezem: „Nem tudok semmit, de rendíthetetlenül hiszem, hogy a kegyetlen csodák ideje nem múlt el.”

AYHAN EY GÖKHÁN

Egyedül

Vörös Istvánnak

*nem történik semmi. ha történne,
azt észrevenném. a terítőt,
az asztalt. nem jön, a szagát sem
ismerném fel. kijózanodás
a szoba jobb felén, a bal oldali fény
közvetíteni akar. a levegőt
az ujjammal tördelem, egyedül,
mint a lakás, a behordott évek.
szombat van.*

Nem vagy

*szemed ringlispíljén. a körforgásból
kifelé, belőled, a hosszú
beszélgetésből ennyi:
csipetnyi bor, hamutálsötét.*

*figyelem magam. szeretnék
a hétvégék, nadráglehúzások közé
visszapréselődni, nem vagy,
az először és utoljára játékszabályait,
mint a budai szobát, ismerem.*